

Duik!

Zoals ze dat al eeuwen had gedaan, schonk de zee het strand waar ze aan grenst een nieuwe brandingsgolf. Ik was er klaar voor en zonder te aarzelen nam ik er een duik in.

Doordat ik tegengesteld aan de golf bewoog, voelde ik direct de weerstand en ervoer vervolgens het beoogde verfrissende effect. Het zilte water dat mijn lichaam omspoelde voelde zacht.

De talloze luchtbelletjes die ontstonden door onze ontmoeting, zochten, mijn huid licht strelend, hun weg naar het oppervlak om daar tenslotte uiteen te spatten. Even was ik de vaste, zanderige ondergrond kwijt en merkte ik dat mijn armen zich reflexmatig spreidden, tijdelijk steun zoekend in het water dat mijn lichaam omringde.

Toen mijn hoofd boven water kwam, zag ik in de verte het windmolenpark dat een aantal kustplaatsen van elektriciteit voorziet.

Tegelijk schonk de herinnering aan het strand mij de zekerheid, dat zij achter mij lag, en dat zij op een warme dag als deze, aan talloze dagjesmensen plaats bood om te genieten van zon, zand en zee.

Het zien van het windmolenpark en de herinnering aan het strand zorgden er beide voor dat ik weer in mijn verhaal terecht kwam.

Toen ik me bewust werd van de molens die ik afgetekend zag tegen het smetteloze blauw van de horizon, kwam immers het verhaal in mij boven, inclusief mijn mening, mijn oordeel erover.

Richtte ik mij naar het strand, dan kwam onmiddellijk mijn verhaal boven over de mensen die ik er gezien had en de dingen die er gebeurden.

Steeds was er 'mijn verhaal' dat de oorspronkelijke, directe waarneming verduisterde en zo leefde ik op die momenten dus kennelijk in een door mijzelf gepersonifieerde en geprojecteerde wereld.

En daar werd nu de ervaring van de golf, die me even haar liefdevolle aanraking had doen voelen, aan toegevoegd.

De beleving van de duik daarentegen was onmiddellijk. Daardoor was er even geen ruimte voor mijn eigen verhaal. De golf en ik. Even was er het intieme, tijdloze samengaan met de golf. Daardoor ervoer ik hem, alsof ik hem zelf was. Water, strand, zon, wind, molens, ik was het, zij het slechts even en toch tijdloos, allemaal, ongefragmenteerd, niet nodeloos verzwaard door mijn afzonderlijke verhalen erover.

Het ware geheim van aanwezig/wakker zijn, zit 'm dus in het bewust-zijn, het intens ervaren, van wat er werkelijk is in het moment, zonder de ik-spanning die het beperkt.

Het is een acceptatie van alles wat zich aandient.

Vóóordat ik de golf zou ontmoeten, had ik het voornemen er doorheen te breken en in het rustiger gedeelte erachter een eind de zee op te zwemmen. Toen de sterke branding me dit echter belette, liet ik me gewillig meegaan met de bewegingen van de branding, die me telkens in de richting van het strand brachten. Deze overgave maakte, dat er genieten was van wat er werkelijk gebeurde. En zo kon ik ontdekken, dat het strand was vergeten en dat het doel, dat ergens in zee dreef, was verdwenen. Opnieuw waren de beperkingen van mijn eigen sfeer weggevallen; de grenzen tussen mezelf en de omringende wereld waren verdwenen en hadden plaatsgemaakt voor 'een onbegrensd zelf-zijn'.